

EL LLENGUATGE

Ja n'hi ha prou

Ens hem trobat algun cop que ens han impugnat el legítim ús del verb *bastar*. És cert que el verb *bastar* no és gaire usat i arriba a sonar a l'orella d'algú com un castellanisme. Però això és degut al fet que hem desenvolupat l'ús d'una locució verbal de sentit equivalent, haver-n'hi prou i el verb *bastar* ha anat quedant així una mica arraconat. És un fenomen freqüent en l'expressió verbal del català, ric de locucions que tendeixen a reduir l'ús dels verbs que els són equivalents: deixar anar, per exemple, ha fet preterir el verb *amolliar*; dir mentides, tenir por i fer veure són molt més usats que no pas mentir, temer i simular.

Però tot això no vol dir que aquests verbs siguin incorrectes. *Bastar* és un verb ben català i al diccionari normatiu el trobarem al seu lloc. Cal tenir presente, a més, com a prova de la seva bondat, que en provenen les locucions adverbials a bastament i a bastança i, especialment, el quantitatiu bastant, l'ús del qual no causa estranyesa a ningú. Bastant tenia, originàriament, el sentit de «en quantitat suficient» però l'ha anat modificant fins a significar «en quantitat o en nombre regular». De fe, avui, bastant equival a força. D'altra banda, si bé el llenguatge popular sol preferir haver-n'hi prou a *bastar*, l'ús d'aquest verb resulta encara ben habitual en frases com ara Basta que tu ho diguis perquè ell no s'ho cregui. Naturalment, en general, és recomanable de seguir la tendència genuïna i espontània del llenguatge i decantar-se per haver-n'hi prou.

El que sí que no hem fet, en català, és convertir en interjecció la forma *basta*, del verb *bastar*, tal com ha fet el castellà. No ens ha calgut, tenint com tenim un mot més rotund i categòric: Prou!

ALBERT JANE